

ДЕЯКІ ВІДОМОСТІ ДО УВАГИ ЧИТАЧІВ

Ким я був?

Я народився в Будапешті, у добропорядній сім'ї, під знаком Водолія, у точці сходу Терезів. Я і моя молодша сестра були добре забезпечені й оточені батьківською любов'ю, наше виховання було суворо католицьким. Мій батько перед першою світовою війною був відомим легкоатлетом, може, тому я займався багатьма видами спорту, прагнучи завжди до перемоги. Моя мати була художницею і походила з родини відомого архітектора. У цьому світі пройшло моє дитинство. Отримані в дитинстві враження вплинули на мої майбутні кроки: я вивчав архітектуру в Будапешті, Мюнхені та Лондоні, отримавши в результаті диплом архітектора. При цьому я любив займатися спортом, іншим же моїм хобі було малювання. У школі я вчився на «відмінно», і технічна освіта визначила образ мого мислення. Перебуваючи в реальності, яку визначають числа, я звершав свій життєвий шлях за геометричними і фізичними законами. Уже перед другою світовою війною я досягнув перших успіхів в архітектурі, але потім до влади в Угорщині при допомозі СРСР прийшли комуністи, і я повернувся до вищої технічної школи, де спочатку працював асистентом, а потім доцентом міського та ландшафтного будівництва. Навесні 1956 року мені разом зі студентами довелося брати участь у революції 22 жовтня і в подальшій боротьбі за визволення, в якій я був одним з керівників. Унаслідок жорсткого придушення революції силами армії вторгнення, я разом зі своєю сім'єю втік на Захід. Моєю другою Батьківщиною я обрав Швейцарію і, як

біженець, був спрямований на проживання до Цюриху. Там я працював службовцем у відомому архітектурному бюро, поки 1960 року не відкрив власне. Попри важкий час становлення, знову зійшла зірка моєї архітектурної кар'єри, мої роботи почали отримувати визнання. Але потім сталася подія, яка на злеті перекреслила мою кар'єру. Внаслідок нещасного випадку я одразу втратив усе. До цього я був життєрадісною, спортивною людиною, переможцем багатьох національних і міжнародних змагань, архітектором, який здобував визнання, і раптом відразу всьому прийшов кінець.

Мій світогляд до катастрофи

Оскільки я як архітектор, підприємець, гарний спортсмен і світська людина був у житті вельми успішним, то мій розвиток у ньому повністю залежав від мого здоров'я. Завдяки власним зусиллям у мене були успіх, визнання, гроші, достаток і особисте задоволення. Виглядав я процвітаючою людиною, що мешкає в суто земних, матеріальних сферах, без певних духовних цілей. Ця обставина може слугувати доказом того, що я не був налаштований на позаземні переживання. Крім того, під час оцінювання й опрацювання моїх відчуттів у стані клінічної смерті дуже важливо врахувати такі обставини, що підтверджують мою об'єктивність:

Я – технічний працівник, який реально мислить і для якого мають значення лише цифри, який не вірить казкам, абсолютно все піддає перевірці науковими методами, у кожному феномені шукає причинні-наслідкові зв'язки, усе оцінює, класифікує і приводить до ладу. Усе, що базувалося не на матеріальній реальності, я не брав до уваги.

У дитинстві я виховувався в суворих правилах католицької церкви, проте, після закінчення школи та початку самостійного життя моя релігійність відійшла на другий план, а на першому опинився стан високої активності повсякденного земного буття. Проблеми пережитої війни і

постійна боротьба за виживання нівелювали мою віру в Бога, я жив без молитов, медитації та спілкування з церквою. Проте, я завжди перебував під незабутніми з дитинства враженнями від переживань Христа.

Перед подією, внаслідок якої я пережив клінічну смерть, я ніколи не стикався з проблемами, що виходять за межі нашої земної, матеріальної реальності.

Я ніколи не перебував під впливом якихось догматичних, ідеологічних і парапсихологічних теорій східного або західного походження. Ніколи раніше мені не доводилося стикатися з проблемами співвідношення Бога і смерті, або з інформацією про досвід спілкування з людьми, які пережили клінічну смерть. Усе, про що я розповідаю, стало для мене абсолютно новим, і все це я сприйняв спонтанно і достовірно. Тому зустріч із цією позаземною реальністю була для мене шокуючою.

Моя розповідь як джерело

Мої спостереження і викликані ними переживання справили на мене таке сильне враження, що я спробував відразу все зафіксувати. Уже в госпіталі я став намагатися записати свої враження на магнітофон, намагаючись при цьому бути абсолютно правдивим. Я не міг точно пояснити, чому, перебуваючи від голови до ніг у гіпсі й бинтах, страждаючи від сильного болю, я відчував потребу негайно зафіксувати все, що перебувало на той момент у моїй свідомості, і до знемоги все диктував і диктував. Я ніби розумів, що зобов'язаний, незважаючи на труднощі, записати все на плівку, зареєструвати всю отриману мною інформацію доти, доки не втрачу свідомість, а разом з нею і можливість відтворити відомості, які здавалися мені дуже важливими. Паралельно із диктуванням я також намагався відтворити в пам'яті й закріпити в ній усе пережите, щоб дещо пізніше відтворити його у малюнках, записах і кресленнях.

Моя рідна мова угорська. Тому мої надиктовки і записи здебільшого виконувалися угорською мовою, а пізніше – змішаною німецькою, німецько-швейцарською, англійською та італійською. Усією тією сумішшю, яка було на той час у мені. Мова, якою я робив записи, була простою, примітивною, з великою кількістю граматичних помилок, що, на мою думку, повинно свідчити про правдивість викладеного й унеможливорює будь-яку фальсифікацію.

Цікаво, що тоді багато понять і виразів були мені не знайомі. Тому я використовував умовні вирази і символи, що визначали тотожність або схожість переданих відчуттів і вражень. Це виглядає так, ніби я побував у незнайомій країні з незнакомою мені мовою, тобто доводить, що до цього я не володів жодними психологічними, парапсихологічними і тому подібними знаннями.

Відомо, що найбільш інтенсивні сни, як правило, дуже швидко забуваються. Але іноді події снів можуть спливати в пам'яті свідомості знову, як у тумані забуття. Тому для запам'ятовування сну рекомендується його фіксація в пам'яті одразу після пробудження або запис сну в письмовій чи в надиктованій формі. Враження від перебування в стані клінічної смерті набагато інтенсивніші за сновидіння, тому зникають вони після повернення до життя не так швидко, як після прокидання. Спочатку все було всеосяжним, сила вражень була подібна до всесвітнього потопу. Потім повільно все вляглося, знову занурившись у несвідомий стан. Я докладав надзусиль, щоб якнайчіткіше утримати в пам'яті все побачене, доки воно знову не згасне і не зникне. Тепер я розумію, чому це вимагало таких майже нелюдських зусиль і поспіху.

Відомо досить багато свідчень добросовісних людей, які повернулися з «того світу», однак, далеко не всі вони опиралися в своїх розповідях на данні, зафіксовані відразу після повернення до життя. А якщо розповідати про подію, що

сталася, пізніше або набагато пізніше, коли враження про те, що трапилося, потьмяніли, а то й зовсім зникли з пам'яті, то не можна уникнути потреби щось дофантазувати. Тоді уявлення про подію, що відбулася, не може бути настільки об'єктивним, як те, яке зафіксоване безпосередньо після її переживання. Для дослідника ж об'єктивність найбільш важлива.

Раніше картина клінічної смерті вкрай рідко фіксувалася повідомленнями тих, хто її пережив. Сьогоднішні дослідники смерті намагаються якомога швидше опитати «воскреслого», і це наближає їх до реальності того, що відбувається на «тому світі».

Усе те, що я пережив з моменту зупинки серця до повернення в наш матеріальний світ, є для мене реальністю і конкретними фактами. Я знаю, що пережив стан «смерті», а не «клінічної смерті». Я не фантазував і не вигадував, тому враження, що твердо запам'яталися мені, є базисом для моїх подальших роздумів і досліджень. У мене не було «майстра», я звертався тільки до своєї пам'яті, своїх думок, своїх сумнівів і боровся із самим собою. Моїм «майстром», наставником, була і є моя свідомість, моє власне «Я» або, інакше кажучи, я намагався примножити силу своєї думки, зосереджуючись на розвитку здатності чути свій внутрішній голос. Ці обставини характеризують стан моїх внутрішніх переживань, які я використовував як джерело знань і буду використовувати знову і знову.

Деяко про методи доопрацювання

Джерело – зібрання всіх спонтанно зафіксованих і часто майже нерозбірливих записів, креслень, магнітних стрічок і схем, які залишалися певний час незатребуваними, допоки ступінь мого одужання не дозволила мені почати роботу з їхнього опрацювання. І я почав робити в цьому напрямку перші кроки.

Перший крок. Спочатку я мав переконатися в тому, що я знову став нормальною людиною і повністю повернувся в земну реальність. Фізично на той час я був ще в дуже поганому стані, і моя свідомість періодично покидала цей світ. Мій дух не міг сформувати виразне ставлення до нових вражень і переживань. Я мучився сумнівами, не будучи впевненим у власній нормальності. Мої думки і відчуття були тепер зовсім інші, ніж раніше. Я запитував себе, чи був це так званий «передсмертний» стан, який медицина вважає «нормальним», чи я побував за межами нормальності. Чи не втратив я психічну повноцінність, чи не став хворою людиною, страждаючи на один із різновидів відчуження від реального світу, що сприймаються сторонніми з презирством. Надзвичайно важко засуджувати себе, перебуваючи у рамках чинних у нашому суспільстві норм поведінки. Тоді я почав читати різними мовами, слухати передачі по радіо, намагався розв'язувати математичні задачі, читати вірші, і все чудово виходило. «Я можу, – думав я, – сприймати життя, як колись, приймаючи рішення з конкретних і абстрактних питань». Повільно йшов я до впевненості у власній нормальності. Проте, я консультувався у психіатра щодо визначення моєї нормальності, і результат був заспокійливим. Отже, я міг звернутися до своїх спогадів, привести записи до ладу, опрацювати їх, оцінити і зробити з них відповідні висновки. Паралельно з консультаціями у психіатра я сам тестував себе, наприклад, на схильність до шахрайства. Нарешті мені спало на думку, що можна спробувати проградуювати мої тонкі, ефірні, позатілесні відчуття, застосовуючи їх до земних умов. Через якийсь час я записався до приватної льотної школи і досить скоро отримав посвідчення пілота. Поряд із теорією і льотною підготовкою я мав пройти сувору медичну комісію, яка підтвердила, що я, як і колись, маю чудове психічне та фізичне здоров'я, а довірений лікар швейцарського авіаційного відомства визнав мене навіть придатним для

інструментальних польотів (Instrumental-Flug, IFR) з пасажирами.

Другий крок. Тим часом я намагався упорядкувати всі наявні відомості про період мого перебування в стані клінічної смерті, що тривала протягом 5-6 хвилин, розподілити їх за категоріями та послідовно й повно викласти їх простою німецькою мовою. Медицина підтвердила мою спроможність до виконання такої роботи, отже, я міг би викласти всі свої переживання та супутні їм відомості в книжці. Так виникла розповідь про все, що зі мною сталося, і до чого це призвело.

Третій крок. Я постійно задавав собі запитання, чи реальні були мої переживання щодо перегляду фільму про моє особисте життя, про моє перебування в безтілесному стані, тощо? Чи не було все це фантазією, галюцинацією або несвідомим, подібним до сну враженням? Тому наступний крок логічно передбачав необхідність перевірки всього, що сталося, вдаючись до допомоги свідків і документів. У моїй узагальненій розповіді – дві категорії свідчень. Перша містить дані, пов'язані з місцем події, а друга – свідчення осіб, які констатували мою клінічну смерть (період 5-6 хвилин) і брали участь у процесі моєї реанімації та повернення мене до життя.

Щодо події, я зміг вивчити поліцейську доповідь, покази свідків, знімки місця події, опитування лікаря, який реанімував мене, а також інших свідків, які перебували в той час на місці події. Цим ідентифікувалося:

- розміщення та позиція мого безжиттєвого тіла;
- положення автомобіля, з якого я вилетів після зіткнення;
- деякі відомості та враження, отримані в результаті бесід з особами, які перебували на місці події;
- конкретні люди, одяг, медична сумка і лікарські інструменти.

Я намагався також звіряти різні сцени з баченого мною фільму про життя. Це я робив за допомогою обговорення

баченого з учасниками сцен, для чого мені довелося відновити забуті імена, адреси, телефонні номери, обставини і зовнішні прояви того, що відбувалося. У той час головним моїм свідком і другом був мій улюблений батько, який, на жаль, згодом раптово помер.

Четвертий крок. Після того, як я, раціонально мислячи людина, переконав себе в тому, що я фізично, психічно і душевно нормальний, а все пережите мною не є плодом фантазії, я вирішив написати статтю із спогадами про мою смерть. Хоча в житті мені не була чужа творча оригінальність, але я зустрівся з величезними труднощами, намагаючись пером виразити і передати читачеві все, що сталося зі мною і бажаючи, щоб читач отримав таке ж, як і я, реальне відчуття перебування в безтілесному стані.

...Робота з передачі вражень від перебування поза матеріальним світом, отриманих органами чуття, призначеними для сприйняття лише трьох-чотирьох вимірів матеріального світу, є архіскладною, майже неможливою. Наші органи чуття, ці примітивні, але бундючні утвори, не в змозі сприйняти відчуття іншого світу, створені з інших вібрацій. Сформулювати і виразити їх так само неможливо, як і досягнути. Я відчував себе так, ніби я довго-довго знаходився в матеріальній гамівній сорочці, потім був помилуваний, вивільнився з неї і відразу отримав можливість перейти в сферу вищих вимірів. Власне кажучи, людина не призначена для того, щоб характеризувати враження від перебування в надлюдських вимірах. Відчувалися зовсім інші вібрації. Все, абсолютно все було вібрацією! Тут, у матеріальному світі, ми сприймаємо нашими очима і вухами лише вузький діапазон Всезагальних вібрацій. Там все складалося з вібрацій, словами це непросто передати. Наш земна мова дуже бідна, бліда і до цього не здатна. Можна, напевно, лише відчути або вгадати, що ховається за моїми словами.